

Al Ter

Refrena per sempre l'ira,
oh Ter! Tan bé que t'escau
calma, que a majestat tira,
i ser l'espill on se mira
la via làctea del cel blau,
a qui ton posat retira.

Tan sols ta força declara
per ser lo ferm defensor
de la pàtria, com fins ara;
ella és carinyosa mare,
tu ets lo fill del seu amor
que contra els perills l'empara:

Un dia -record que aterra!-
quan les hosts de Napoleón
amb gran atraüt de guerra
per la pirinaica serra
després de vèncer mig món
baixaven a nostra terra

Tu dares lo cos i vida
i estengueres lo brau pit
per deturar sa embranzida.
Ell creu vèncer't de seguida
i una arcada que ha guarnit
te destrompassa atrevida.

Lo pont amb l'estol s'omplena,
més tu, com febrós lleó
quan vol rompre la cadena,
que abans arqueja l'esquena,
és son ull encès carbó,
rogeix i escarba l'arena;

així mateix quan vegeres
ben ple l'arc dels batallons,
roig d'ira, amb fúria creixeres,
i braolant com les feres
a empentes i capbussons,
sosmogut prompte el tingueres.

L'arcada a l'impuls trontolla
i es decanta de moment
fent seguir tota la colla;
la gorga es bada i borbolla,
tragant els que van caient,

de carnatge mai sadolla.

Quants canons allà enterrares!
Quant cavall embufegat
per les riberes llençares!
Esforç de gegant posares
per cobrar la llibertat
que ja perduda plorares.

Tu, que tan lliure transites,
brau fill de les tempestats!,
boscós de pedra visites,
per rius d'or te precipites
i per palaus encantats,
bell conjunt d'estalactites;

i frisós de llum i d'aire
a la vida vas corrents
coratjós sempre i saltaire...
La boira et transporta enlaire,
i ta tomba, el mar immens,
no t'estreteja gaire!...

Oh riu, del cor meravella!
viure sempre al teu voltant
és quant demano a ma estrella,
i que al cloure's ma parpella,
records de mon temps d'infant
me digues a cau d'orella.